

ÚVODNÍK

Plánovat či ne?

Vždycky jsem si myslel, že aby akce byly co neúspěšnější, je třeba je řádně naplánovat. Poslední dobou se ale spíše přikláním k názoru, že nejlepší akce jsou ty neplánované. Co mě k tomu vede? Je to hlavně osud několika klubových akcí, které jsme sice pečlivě naplánovali, ale přesto na ně nikdo nepřišel (naposledy Otvírání skal), zatímco na takřka neplánovaných akcích (třeba výlet na Nonne) se sejde většina ze zdravého jádra klubu. Čím to bude? Že by až takovou měrou ovlivňovalo naše jednání počasí? Je to možné, protože když bylo v roce 2007 na otvírání skal hezky, sešlo se nás na Svatoškách přes dvacet, zatímco vloni byl na Kozelce jen Pája s Blahoušem a letos nedorazil na Polínko v plánovaném termínu nikdo. Velký vliv také asi bude mít i volba místa konání, protože někdo rád boulderuje, jiný má rád zajištěné skalky a další zase preferuje lokality vhodné pro malé děti. Najít takovou, která vyhovuje všem, je proto velmi těžké. V čem ale vidím největší problém, je individualistický přístup většiny našich členů. Protože i když se většina lidí domluví, vždy se najde někdo, kdo prostě řekne, že se mu to nelíbí a že on pojede zrovna lézt jinam. Je pravděpodobné, že se k němu přidají i další a osud akce je takřka zpečetěn. Je na čase se zamyslet, jestli jsme vůbec schopni všem těmto požadavkům najednou vyhovět, a nebo všechno nechat náhodě a doufat, že se alespoň občas na nějaké akci (kromě posledního slanění) přeci jen potkáme ve větším počtu.

Jířa

Lenzspitze

aneb další pytel

26.-29.5.2010

Pavel Bohuněk

Loni na jaře jsme se s Letošem pokoušeli o východní stěnu Monte Rosy. Kvůli spoustě sněhu jsme ale výstup museli vzdát a vrátili se s nepořízenou. Letos jsme se rozhodli, že pověsíme pytel další. Povedlo se! Severovýchodní stěna Lenzspitze, je krásná ledová stěna tyčící se nad Sass Fee ve Švýcarsku. S Honzou jsme to pojali jako trénink na Kavkaz a s Letošem

jako obvyklou jarní akci. Přidal se ještě Ludvík.

Vyrazíme ve středu večer s pofiderní předpovědí, ale se silnou vírou a doufáním ve zlepšení, což občas pomáhá. Ani to, že celou cestu z Chomutova do Švajcu prší, naši víru nezlomilo.

V osm ráno jsme na parkovišti v Sass Fee, kde konečně přestává pršet a dokonce se chvílemi objevuje slunce. To nás naplňuje optimismem. Plni sil z noční jízdy nahazujeme těžké krosy na záda a kocháme se nádherným horským městečkem. Náš cíl, chata Mischa-belhütte, je schovaná vysoko v mracích, což je asi dobře. Poměrně rychle stoupáme zmijovkou v travnatém svahu. Naše počínání se zájmem sledují kamzíci a kozorozi. Příjemná pěšina končí v rozbředlém sněhu, ve kterém se budeme brodit následujících několik hodin. Pod sněhem není vidět cesta, takže další směr jen odhadujeme. Daří se nám najít začátek fixních lan, po kterých stoupáme na hřeben, a dále po hřebeni stylem sněžných prasat: dvě tempa nahoru, jedno dolů. Po deseti hodinách útrap konečně otvíráme dveře winterraumu ve výšce 3340m. Máme toho dost. Honza dobrovolně půl hodiny vysekává kadibudku z ledového sevření cepínem. Nechápu!

Ráno ve tři hodiny nás budí odporný zvuk Letošovo hodinek. Všichni dělají, že nic neslyšeli. Co se ale dá dělat. Stěna čeká. Je mi ještě hůř, než když jsem šel spát, ale nejsem sám. S Letošem se překonáváme a jdeme vařit. Ludvík je nejrozumnější a jako první zahlásil, že

nikam nejde. Honza si nechává čas na rozmyšlenou a ve spacáku dělá, že přemýšlí. My zatím balíme, vaříme a čekáme, kdo to odvolá. Honza nám ze spacáku přeje hodně zdu. Máme za-baleno. Letoš studuje nějakou mapku a já dělám, že ještě něco balím. Přitom oba čekáme na to, až ten druhý řekne, že na to kašlem. Nikdo ale nechce být za „slaboča“, a tak jako dva největší tvrdohlavci vyrazíme.

Jdeme schválně brzy, aby sníh ještě nesl. Zajdu za roh chaty a okamžitě se propadám po prsa. Aha. V noci asi moc nemrzlo. Tady mě poprvé napadlo, že to asi nedáme. Střídáme se v prošlapávání stopy. Úseky, kdy sníh poměrně dobře nese, střídají úseky, kdy se brodíme po pás. Po dvou hodinách dřiny stojíme nad náhorním ledovcem, který nás dělí od vysněné stěny. Je sedm hodin a slunce už nemilosrdně pálí. Navazujeme se a razíme stopu dále přes ledovec, až pod odtrhovou trhlinu. Slunce z nás vysává veškerou energii. Připadám si jak v sauně. Všude kolem se ozývají laviny. Oběma nám je jasné, že to už nemá smysl. Letoš si ve svahu nade mnou lehá na batoh. Dělán to samé a okamžitě usínám. Probouzím se až za hodinu a půl úplně vysušený a dehydrovaný. Je mi blbě. Asi úpal. Volám na Letoše, tahám za lano, abych ho probudil. Je na tom stejně. Otáčíme to a vlečeme se dolů. Zastavujeme na hřebeni. Stěnu na chvíli zahalila hustá mlha a ozývá se hlasité burácení laviny. To se nám asi stěna směje.

Kolem desáté jsme zpět ve winterraumu. Zalézáme zase do spacáku a spíme až do večera. Máme v plánu do stěny nastoupit znovu v noci, jenže asi od pěti hodin docela vydatně sněží a viditelnost je sotva pár metrů. Smiřujeme se s tím, že se vrátíme s nepořízenou a pouštíme se do pořádné žrání s cílem zlikvidovat většinu zásob. K pití se podává teplý Tang s rumem.

Ráno stále sněží. Stopy jsou již zapadané mokřím sněhem. V půl jedné jsme na parkovišti a frčíme domů. Tak snad příště.

Pája

Víkendovou akci: „Výměna skal za řeku“ jsme naplánovali na květen stejně jako loni, abychom se vyhnuli davovému šílenství v ucpaných kempech a problémům s rezervováním lodí v půjčovnách. Také se tím chceme vyhnout kolizím s „vodáky“ – turisty. Stejně jako lezení, tak i vodáctví se začlenilo do relativně finančně dostupných adrenalinových sportů a mezi relativně levné dovolené a na řekách častěji potkáte „vodáka“ turistu (čili nevodáka) než vodáka tělem i duší, dodržujícího vodácké zákonnitosti. Bohužel rozdíl mezi nimi poznáte až ve chvíli, kdy se vypluje. Vodák si začne zvesela zpívat, kochá se, ale přitom čte řeku a ladně obeplouvá každý šutr a háčka nechá až na výjimečně špatně viditelné kameny rozjímat a zpívat si s ním. „Vodáka“ naopak doprovází bolestivé úpění lodi o každý šutr, který nevodák ve svém směru má, ovšem to jen v případě nevodáka „šikuly“, neb ta další kategorie nevodáka „trouby“ loď dohání plavmo a za pár dalších okamžiků se na plavidlo dostává na mělčině či u nižšího břehu. Podobně je tomu ve skalách, kde se dá denně potkat spousta nadšenců, kteří přinejmenším strkají prsty do osmy, riskantně kouří nad lanem při jištění svého parťáka, cvakají expresky jiným směrem a vůbec šokují okolí dalšími jinými dovednostmi, a tak

se je občas pokusíme poučit, ale častěji se jim vyhneme oblohoukem.

No a těmto nemilým setkáním bychom se rádi vyhnuli, a proto volíme květen a ne prázdninové, teplé letní termíny. Tentokrát jsem termín netrefila až tak správně, neb posledních pár dní před vodou obloha halila bouřková mračna, vytrvalý déšť a teploty dosahovaly maximálně 14°C.

Původně nás na vodu mělo jet 19 dospělých a 3 děti z různých koutů ČR – Nýrsko, Chomutov, Karlovy Vary, Malá Skála, Teplice, Louny, Klášterec n/O a Praha, ale v pátek 14.5. v den odjezdu

za vytrvalého deště se posádka vytříbovala a vytříbovala, až mě napadlo pomalu uzavírat sázky, kolik nás vůbec pojede, protože meteosituační byla dost nepředvídatelná. Ale je vidět, že my Seveřané a pár dalších kousků z jiných krajů jsme tvrdí a neoblomní a vezmeme-li si něco do hlavy, neustoupíme. Nebude to voda jako loni, kdy jsme se vyhřívali celý víkend jako hadi na sluníčku. Ale slunce není zas až tak důležité. Hlavně jde přeci o pár krásných okamžiků s kamarády, o připomenutí si zvuku, když příd' lodi dopadá na vlnky a voda šplíchá. Nebudu to prodlužovat, jel nás nakonec fantastický počet:

11 dospělých a 2 děti:

Bandasky (Šiška Péťa, Broňa a Broniček), DeTo (Deiví a Tom), Potápky (Nicky a Tommy), Medvědice s malou Janičkou, Jiřík s ženou Lucíí (děti nechal tentokrát doma), Tom z Teplic a Honza Unger. Na páteční večer přijela ještě zahrát a zazpívat kamarádka Miha s manželem Lukášem z Prahy.

Jak už jsem napsala, cestou do Lokte nás doprovázel vytrvalý déšť, a tak jsme si v autech s loděmi na střeše připadali poněkud zvláštně. Ale optimismus a dobrá nálada nás neopouštěla a vydržela nám po celý víkend, neb jsme se sešli sami pohodoví lidičky. Jen na chvíli nám vyrazil dech příjezd do Loketského kempu. V květnu, při týdenním dešti a v relativně chladném počasí byl kemp dost plný. Tudíž představa, že nás zde bude jen hrstka vodáků a parádně pod přístřeškem zapějeme při kytarách, se pomalu vytrácela. Ale protože prosazujeme názor, co nemáš, nepotřebuješ, usadili jsme se pod hospodskými slunečníky a zanedlouho jsme si kytarami a zpěvem získali spousty příznivců a večer byl více než parádní.

Ráno jsme uvítali poslední členy posádky jedoucí rovnou z noční směny – Broňu a Toma z Teplic, a pak už stačilo jen rozdělit posádky, uskutečnit úlitbu vodáckému Bohu – Melounkovi, aby se plavba vydařila a počasí vydrželo a vyplout. Nechyběla ani rumová run-da jako zápisné od nového člena Toma z Teplic - je vidět, že se kluk ve vodáckých zvyklostech vyzná.

Kvůli nejistému počasí a zimě většina z nás vyjížděla z Karlových Varů. Broniček v lodi usnul brzy po prvních zhoupnutích se na vlnkách a my, zalévající se zevnitř slivovicí, jsme nevnímali příliš chlad a žertovali jsme za občasného soulodění až do Dubiny. Musím podotknout – Hubertus už není co býval, ale soulodí o třech lodích se mu vrací původní kouzlo a obtížnost. Nejvíce si to asi užil Honza Unger, s kterým se utrhla sedačka, tudíž zaujmul pozici téměř ležmo a zahodil pádlo a o to větší byla legrace. Po vylodění v Dubině bylo naštěstí tábořiště prázdné, protože naše řehťací komando opojené slivovicí, vedené Broňou se sprostónárodními písněmi na rtech, působilo pořádný rozruch.

Majitelka hospody paní Dvořáková nám nabídla k večernímu reji a noclehu salonek vedle hospody. Vůbec nám tedy nevadilo, že se vrátila dešťová mračna a chlad a my si opět užívali kytary, tanečků a různých (hlavně Broňovo) historek. Dokonce se za námi přijeli na večer podívat Bubeníkovici – Tomovi rodiče, kteří vodu vzdali, ale nakonec jistě litovali, že nejeli, tak jako ostatní, kdo nevypluli s námi.

Přímo pod okny salónku stanovala parta čtyř vodáků, tedy jsme jim s Péťou Šíškou ráno zapěly slavnou arii z filmu Slunce, seno pá, pa, pá, pá, pá pá a snažily jsme se přivolat krásné počasí. Vodáci nás za odměnu pozvali k ohni, tak jsme všichni posnídali pečené špekáčky, zbylé koláče z domovů, zahráli jsme si hru a plulo se dál. Koušek za Dubinou na rozbitém jezu vyzkoušela teplotu vody naše nejmladší posádka - potápky Nicky s Tommym. Ale co by to bylo za vodu, kdyby se nikdo necvaknul a na pohodě nám to rozhodně neubralo (navíc oba tvrdili, že byla teplá). Dokonce vysvitlo sluníčko a to nás doprovázelo toho dne až do soumraku.

Loňská voda byla báječná díky slunci, koupání a vodním válkám. Ale pokud jede kamkoli fajn parta lidí, je jedno, zda je účelem lezení, vodáctví, cyklistika či třeba lyžování. A sluníčko, které jsme si ten den vyzpívaly, byla jen třešnička na pohodovém, víkendovém dortíku.

Takže, ať teče zespoda či ze shora, hlavně že je pohoda.

Když mi ve škole zabrněl v kapse telefon, hned mě zajímalo, co to je zač. Mrknu na to a hle Petr Kaššák. Otvírám SMS, co že to chce? Shání spolulezce pro lezení na Katzensteinu. Dobrá, lezení není nikdy dost. Odepisuji, že pojedu a domlouváme se na tom, kdy a kde. Pro jistotu se ještě ptám Jíří, zda se mu to zdá jako dobrý nápad. Odepisuje pouze, ať dám pozor, že nemám OEAV (o pár dní později se dozvídám, že chtěl, abych se v tom vymáchal a dal si příště pozor). Když přijdu domů, mám deset minut na to, abych se najedl a zabalil a došel na místo, kde máme spicha (cesta cca. 3min.). OK, nestačilo ani 15 minut, ale i Petr měl zpoždění, tak jsme to vyrovnali. Cestou se dozvídám, že je to něco jako Perštejn, akorát že v Německu. Po půl hodině cesty autem a deseti minutách chůze se konečně dostáváme ke skalám. Petr si vybírá jako první cestu 7, co již lezl na druhém. První kroužek v 5m, dále nic ani na založení a po dalších 5m výlez na balkon. Jednoduchou úvahou je jasné, že při výlezu na bal-

kon je jasná podlaha (pod skálou bylo spoustu krásných velkých balvanů a v místě dopadu ležel opravdu krásný páteřový kámen). Petr nastupuje (bez helmy a prsáku), cvaká první a poslední kroužek a jde do toho. Leze, leze, leze, až se dostává 5m nad kroužek, kde již hrozí podlaha. Víím to a signál „bacha, budu padat“ mě opravdu straší. Přešlapuje, přešlapuje, já si vymýšlím kroky směrem vzad, dobírám poslední centimetry volného lana a už se ozývá typicky známé „du“. Petr má 90kg, já 55kg i s postelí. Dobře. Nevím, jak se mi to povedlo, ale couvl jsem dostatek (vycházelo to na 2-3 metry dozadu), že Petr zůstal 10 cm nad tím hezkým páteřákem. Pouze 10-ti metrová tlama. Když jsme se s tím oba psychicky srovnali, Petr to ještě jednou zkusil (druhá tlama pouze 6m) a pak pouze slanil a šlo se dál. K dalším skalám se musí přes řeku. Most není, a tak se musíme brodit (voda ledová tak, že není přirovnání). Já si dám jako první cestu nějakou 6, přes 3 nýty, kterou si za mnou dá i Petr. Přitvrdíme. Petr mi vybírá nějakou 6+. Nastupuji, lezu, lezu (celé to bylo mokré, porostlé mechem a lišejníkem) a tu se dostávám do nejtěžšího místa. Typické krystalky, které mi opravdu neseďí. Na jednom místě přešlapuji asi 15minut a pořád nevím kudy. Petra moc čekat nebaví, a tak mi dá vybrat. Bud postoupíš dál, nebo tě strhnu (byl jsem metr nad nýtem, takže ne tak hrozný). Žádný pokrok. Už mě tahal, ale povedlo se mi vyprosit ještě 100 sekund. Ze strachu jsem radši ty krystalky pobral a nějak to vylezl. Petr to jít nechce a při slanění si jen říkám „To nebyla 6+.“ Jistím Petra v nějaké 5 a přitom se koukám do průvodce, co to bylo za cestu, kterou jsem právě lezl. Byla to 7-. Chtěl jsem si dát ještě tu vyhlédnutou 6+, ale Petr mě posílá do nějaké 5+. Při slanění schytávám pořádný déšť a je jasné, že další cesta nebude. Brodíme se zpět přes řeku, která byla snad ještě studenější, než předtím. Kvůli dešti se domlouváme, že se svlékneme až v autě, ke kterému se také po deseti minutách dostáváme. V autě díky lenosti se rozhodujeme, že se svlékneme až doma. Chyba. Na hranicích nás kontrolují němečtí celníci. A co? Po německu „Vystupte si z auta.“ Jak řekli, tak jsme udělali, a tak jsme v sedákách (já i s prsákem a helmou) vylezli.

Smíchy se nemohli udržet. Když si řekli mně o pas a Petrovi o občanku a papíry k autu, vytahávám batoh, ve kterém jsem měl mít pas (jak jsem se alespoň domníval). Pas nebyl. Zajdu za celníkem, co to po mně chtěl a v duchu děkuji hodinám německého jazyka, na kterých se nejčastěji omlouvám (v němčině), že nemám domácí úkol. Se svým talentem na jazyky ze sebe vykoktavám pouze "Entschuldigen Sie mir bitte ich habe kein passport" („Omluvte mě prosím, já nemám pas“). Bere to v pohodě a říká pouze, ať si pas příště vezmu.

Po příjezdu do Jirkova se pouze s Petrem loučím a po řádné očištění v dešti se jdu již pouze domů osušit.

PS: Takže pokud vám někdy bude Petr volat, aby jste šli s ním lézt, pozor na to.

Polezení se zúčastnil: Martin Jech, Petr Kaššák

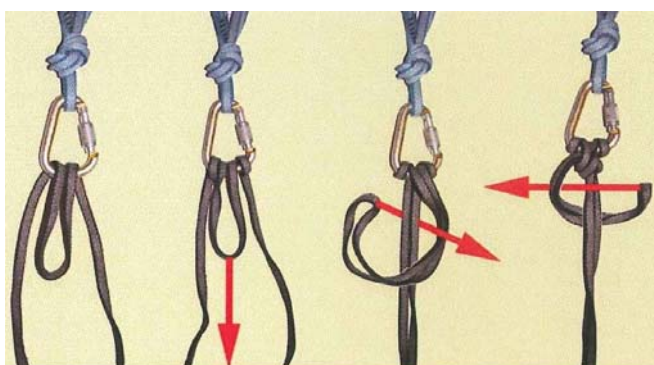
Metodický KEC - HEC

Bohouš Dvořák

Jak nejlépe vytvořit dobrý štand (jistící stanoviště) **svými prostředky** dle metodiky Horských vůdců ?

Měl by být minimálně tříbodový, v jednom bodě dvojitá dračí smyčka, druhý provázeme lodním uzlem,

a třetí zdola tzv. vypínací – nás zajišťuje proti vytržení stanoviště tahem padajícího prvolezce směrem vzhůru.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 12. července od 18.00 hod. v naší oblíbené hospůdce U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Přejezd hřebene Krušných hor

5.6.2010

Pavel Suchopárek

Tento ryze hovězí nápad se mi usídlil v myslivně již v dávných dobách. Vrtal a vrtal, až se skrze ostatní zhovadilosti skrývající se v útrokách lebky provrtal na povrch. Samozřejmě se dostal ven ve chvíli, kdy jsem to čekal nejméně, ale co, jednou byl venku, tak hurá do práce.

Vytvořit pozvánku, diplomu, něco natrénovat, připravit trasu, kolo Vše klapě jako na drátku – naježděno mám z loňska asi 150 km, letos o tři víc, pozvánky visí, kde se dá, jsem v klidu. Čekám už jen na telefonáty zájemců.

5.6.2010 po šesté hodině ranní stojíme v Kraslicích na startu dva –sportovní nadšenec Michal Steňko a já. To jde, čekal jsem menší účast! Vyrážíme.

Neskutečně si užívám bezesporu nejkrásnější, po ránu liduprázdnou část Krušných

hor až po jejich nejvyšší bod – Klínovec. To nádherné ráno s jinovatkou třpytící se podél potůčků, na slunci se rozpouštějící ranní mlhy na krušnohorských pláních Jenom ta prdel, kdyby tak nebolela!

Pod zříceninou klínovecké rozhledny, tlačíc do sebe jakési energetické sračky z tuby, se domlouváme s Michalem, že z důvodu rozdílných rychlostí pojedeme odtud každý na vlastní triko. Ať dělám, co dělám, jeho silničnímu kolu a fyzické připravenosti zkrátka v rychlosti nestačím. Snažím se sám sebe přesvědčit, že je to třeba přetrénovaností, nebo mým desetiletým věkovým náskokem.

Z nejvyššího bodu Krušných hor tedy pokračujeme každý sám. Michal se svým cílem neklesnout v průměrné rychlosti pod 17 km za hodinu a já s cílem přejet celý hřeben. Z Klínovce až k Přísečnické přehradě je to cvrkot, pak už ne. Další desítky kilometrů lze nazvat slovem krize. Když bojuji s kolem kolem Načetína, ozývá se telefonicky Michal, že sic neklesl pod 17 km/h, nýbrž že klesl vlivem zbloudění do Boleboře, kde ho postihl defekt (na kole) a vlivem dalších nepříznivých okolností jako křeč v lýtku a protivítr na hřebeni dále již nepokračuje.

Trochu mne tato záležitost posílila, někdo přece pro zdar akce musí dojet do cíle. Ne však na dlouho, po chvíli i mne srazila do pan-

gejtu nepříjemná křeč ve stehně. Hlavně se nepoddávat malichernostem, to chce rozhábat.

Ve stále se prohlubující krizi dojíždím až do Hory sv. Kateřiny. Sedím na náměstíčku s výhledem na hospodu a svádím boj sám se sebou, zda návštěvou restauračního zařízení snížit hodnotu výkonu či nikoli. Podlehl jsem. Znechucen sám sebou si pochutnávám na přesolené omáčce jakési hotovky za standardních podmínek asi nepoživatelné. Ta sůl mi však asi skutečně chybí. Bože, to je mňamka! Seznamuji se zde s cyklistkou směřující stejným směrem a dalších několik mají jedeme pospolu v družném hovoru. Díky jejímu nepřilíživému, avšak strojovému tempu zažehnávám krizi střední části Krušných hor a na Flájích, opět již osamocen, točím vpřed s jistotou, že do Nakléřova dojedu, i kdybych měl chcípnout.

Opět si to neskutečně užívám a znenadání stojím na Cínovci, odkud je již vidět Děčínský Sněžník. Už je to, co by kamenem dohodil... a zbytek dojel. Okolí Cínovce je víc než jen špatně značeno, tak ztrácím cestu a až na Komáří vížku „jedu“ terénem vskutku na horala. Celý tento úsek jedu vstoje a ulevuji tak alespoň sedacím partiím. Z Komárky už by to mělo být dle Leonarda da Svinčiho jen s kopce. Z auta vypadá všechno s kopce!

V Krásném Lese začíná být aktuální otázka co dál, kam směřovat a jak se dostat domů. Poslední morbidní krpál stoupající k Nakléřovu jdu již pěšky. Nějak mne ta cyklistika nebere.

A je to. Cíl. Rovných 170 km a 13,5 hodiny v sedle. Spokojenost maximální. Levou rukou si potřásám pravicí a slavnostně si předávám diplom. A protože nejbližší nádraží, odkud se lze dostat domů je v Ústí, nezbyvá, než těch 20 km dorazit.

Co dodat? Krušné hory jsou úžasné!

Párek

Jezeřské lesy

Pavel Suchopárek

**Poděkování
se vzpomínkou všem
krušnohorským lesákům 20.století.
Obdiv patří hlavně těm,
kteří se svojí každodenní poctivou prací
podíleli na zachování lesa
v jezeřských lesích**

Josef Frouz
lesní rada

Tak tato vzpomínka na krušnohorské lesáky je umístěna před kundratickou myslivnou nad Vysokou Pečí. Všechna čest těmto předešlým generacím lesáků. Jezeřské lesy stále ještě jsou skutečně nádherné. Jak dlouho ještě?

Všichni poctiví krušnohorští lesáci 20. století museli by se doslova obracet v hrobec, měli-li by možnost zříti, co dokáží jejich následovníci ve století jednadvacátém. A kdyby to skutečně šlo, zajisté by u obracení nezůstalo, vyskákali by z těch hrobů a zpřelámali by těm současným rádobylesákům všechny hnáty.

Těžko lze totiž ospravedlnit naprosto zbytečné poražení několika 150 letých buků u Jižní věže, z nichž jeden patřil k nejkrásnějším na Jedláku. A že tu těch buků je! Velikáni byli poraženi loni v zimě a jejich mrtvoly zůstaly na místě bez povšimnutí dodnes. Opravdu bylo třeba je porazit, když bylo předem jasné, že bude prakticky nemožné dřevní hmotu ve změti skal a balvanů zpracovat? Naprosto zdravé stromy!!

Moc mne mrzí, že nevidím ceduli, jež přibude k té dnešní za sto let:

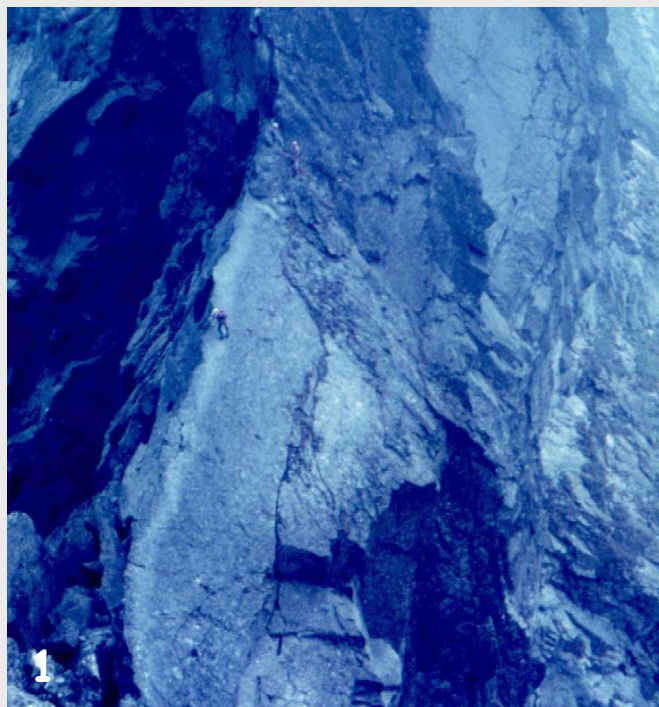
**Poděkování
krušnohorským „lesákům“ 21. století,
kteří se svou aktivní prací podíleli na
zlikvidování lesů v jezeřských lesích**

Okénko do historie oddílu

Fotky jsou od Bohouše Dvořáka ze září roku 1982:

- 1 - S Honzou Šestákem na Žabím koni.
- 2 - Galerie Ganku z České věže.
- 3- České pleso v České dolině.

- 22.5 **Beršličky v Tisé** – pohybují se zde Šťastníci s Martinem Jechů. Martin začíná být v sedmbéčkách jako doma, nicméně zjišťuje, že není sedmbéčko jako sedmbéčko.
- 23.5. **Rač u Teplic** – oba plody jehličnanů*, Honza Unger, mimiBandaska a Tomáš Bubeník chytají bronz, klíšťata a pády ve stěnách Rače.
- 27.5. **Kočka** – skalní útvar regionálního významu navštěvují lezci nadregionálního významu Honza Unger s Bandaskami.
- 28.5. **Hasištejnské skály** – letité pavučiny v cestách na Skalách u silnice a na Osamělé věži oprašují Pavel a Šimi Suchopárkovi s panem Maňáskem.
- 29.5. **Kozelka** – Jířa s mládežníky Martinem, Matěsem, Tomem a Luckou zde přelézají spoustu místních klasik. Na cesty jsou však fronty jak na banány.
- 30.5. **Svatý Jan pod skalou** – spalující žár tropického slunce pálí na popel lezecké ambice Dejvy s Tomem. Do stěny však přeci jen nahlédli.
- 3.6. Pepa Mezník pomáhal při demontáži chytů ze stěny v **Praze na Julisce** a 6.6. se tamtéž jako jistič spolu se Zuzkou Konrádovou (rozhodčí) podílel na organizaci Akademického mistrovství České republiky v lezení na obtížnost.
- 5.6. **Lilienstein** v Sasku navštěvuje Jířa s mládeží ve stejném složení jako minulý víkend na Kozelce a přelézají několik lahůdek klasifikace VII až VIIIa. Večer se přesouvají do Tisé a následující den působí v Rájci, kde si Martin tahá své první céčko – Tatmáníi.
- Pája s Pájou řadí v **Rathenu** také v Sasku.
- Průchod Hřenskou soutěskou** – Honza Unger s Jakubem Tichým jsou přesyceni lezením a objevují kouzla turistiky a romantická zákoutí Čech s fotoaparáty na krku.
- Špičák u Krásného Lesa** – manželé Svinařkovi čistí a kultivují jedinou pískovcovou oblast Krušných hor
- Krušné hory – přejezd** – rovněž přesycen neustálým vzlínáním přejíždí Párek nonstop Krušné hory z Kraslic do Nakléřova, více viz článek.
- 6.6. V **Rájci** lze v tento den potkat nejen Jířu a spol., ale i Bandasky s Deivou a Tomem, Honzu Ungera, a Berryho.
- Pája s Pájou jsou stále v **Rathenu**. Je pekelné vedro. Cesty lezecké prokládají cestami na pivo.
- 10.6. **Červenohrádecká obora** – marně se zde pokouší odpoledne ukrýt před tropickým vedrem Jířa s Martinem, Tomem a Míšou.

11. – 13.6. **Tisá a okolí** – v pískovcích se opět motá slušná partička – Šťastníci s Tomem a Martinem, Pája Bohuněk, Šiška, Želvák, Ctirad a Bandasky. Základna je klasicky u Atomovců. O víkendu i dost prší, proto je na pořadu dne i průzkumná výprava na Špičák u Krásného Lesa.
- 13.6. Pájou to v Tisý přestalo bavit, tak utekl se svojí drahou polovičkou do **Žlebu**, kde zdolávají Jepťišku a nějaké cesty na Monolit.
11. – 12.6. **GrossVenedeger** – Dejva a Tom se svým kamarádem taky Tomem a Honzou spolu Honzou Ungerem (Honza a Tom je v kurzu) vystupují na vrchol, více viz článek.
- 19.-20.6. Pája leze ve **Žlebu** s Oldou Jetmarem v partě s Prcasem, Pavlem Rývou a Pavoukem. Daří se mu vylézt IXc.

Bohouš Dvořák dále každou středu působí s mládežníky v Perštejně. Tonda Pultar se věnoval všemožným adrenalinovým aktivitám. Mimo lezení i jeho dalším vášním – potápění a padání na padáku.

Myslím si, že je to poměrně zajímavý průřez aktivitou a pestrý průřez činnosti uplynulého měsíce. A to se jedná v podstatě o činnost pouze zhruba 20 členů klubu.

* Šišky

